AMAZON A *WASHINGTON POST* BESTSELLER

DOKONALÉ DIEŤA

LUCINDA BERRY

AKTUELL

OHLASY NA ROMÁN *DOKONALÉ DIEŤA*

„Fascinujúci, neznesiteľne napínavý triler, pri ktorom sa budete neustále obzerať cez plece a spať len s jedným okom otvoreným. Desivý a spletitý príbeh skúma tie najtemnejšie zákutia rodičovstva a nesmierne znepokojujúce extrémy, do ktorých je človek ochotný zájsť, len aby udržal svoju rodinu pokope – a to bez ohľadu na následky. Tento temný literárny klenot s elektrizujúcou atmosférou som jednoducho nedokázala odložiť z rúk."

— Heather Gudenkaufová,
autorka bestsellerov podľa rebríčka *New York Times*

„Hlboké, temné a nebezpečne návykové čítanie. Úplne vás to pohltí až do samého konca!"

— Minka Kentová,
autorka bestsellerov podľa rebríčka *Washington Post*

DOKONALÉ DIEŤA

DOKONALÉ DIEŤA

LUCINDA BERRY

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Lucinda Berry: Dokonalé dieťa

Z anglického originálu The Perfect Child, ktorý vydalo vydavateľstvo Thomas & Mercer, an imprint of Pan Macmillan, Seattle, US.

Copyright © Heather Berry 2019

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Martin Ferenc 2026

Cover design © Rex Bonomelli

Jazyková redakcia: Ivana Fábryová
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2026

ISBN 978-80-89873-83-8

Venujem svojim čitateľom, ktorí pri mne stoja
už od úplného začiatku

PRÍPAD Č. 5243

VÝSLUCH:
PIPER GOLDSTEINOVÁ

„Je toto váš prvý prípad vraždy?“ opýtal sa úsečným hlasom, pričom pôsobil nanajvýš profesionálne. Pod modrou košeľou s golierom sa mu rysovala svalnatá hruď.

Bez ohľadu na to, koľkokrát som už absolvovala policajný výsluch, nikdy to nebolo o nič ľahšie. Nervy mi automaticky začali pracovať na plné obrátky. Vždy vo mne dokázali vyvolať pocit, akoby som klamala, hoci som hovorila čistú pravdu.

Odkašľala som si. „Už som pracovala aj na iných prípadoch.“

Želala som si, aby som žila vo svete, kde by som násilie nepoznala až tak dôverne, no vzhľadom na svoju prácu som ho videla už viac než dosť. Len som jednoducho nikdy nečakala, že by sa do niečoho takého príšerného mohli zapliesť práve Bauerovci.

„Ako ste sa dozvedeli o tom, že v prípade nastal prelom?“

Pozrela som sa na polopriepustné zrkadlo za nami. Hoci sme boli v miestnosti len my dvaja, veľmi dobre som vedela, že tam v skutočnosti nie sme sami.

„Povedala mi to Claire.“

Nadvihol obočie. „Claire?“

„Moja kolegyňa,“ odpovedala som pohotovo.

Bolo až ťažké uveriť, že odkedy Claire vošla do mojej kancelárie, neubehla ešte ani jedna celá hodina. Do práce sme ráno zvykli prichádzať vždy ako prvé, a tak som predpokladala, že sa

zastavila len preto, aby sa spýtala, ako sa skončilo moje včerajšie rande. Prežívala to totiž zakaždým oveľa viac ako ja. Bola vydatá už celých dvadsať rokov a očividne rada aspoň sprostredkovane žila mojím životom. Jej manželstvo muselo byť už poriadne nudné, keď ju to moje dokázalo natoľko vzrušovať. Na mojom ľúbostnom živote predsa nebolo nič, čo by stálo za toľký rozruch.

Policajt ma priam prebodával pohľadom. Očividne chcel odo mňa počuť viac, no ja som to nemala v úmysle. Oprel si lakte o stôl a naklonil sa dopredu. „Čo vám povedala, keď vám to oznámila?"

Musel tu byť nový, pretože predtým som ho tu nikdy nevidela. V takom malom meste, akým bol Clarksville, mali aj policajti známe tváre. Keď vošiel do čakárne, predstavil sa mi, no mne sa zo samotného šoku natoľko krútila hlava, že som vôbec nezaregistrovala jeho meno.

Pokrčila som plecami a pod stolom som si nervózne žmolila ruky. „Veľa toho nepovedala, no len čo vošla do mojej kancelárie, hneď som vedela, že niečo nie je v poriadku."

Práve som sa prihlásila do počítača a triedila si spisy na dnešný deň, keď Claire nakukla do dverí. Ešte som nestihla dopiť ani prvú šálku kávy.

„Teda, dievča, prečo nechodíš na tie moje rande namiesto mňa?" zavtipkovala som, no humor ma prešiel hneď, ako som zbadala výraz jej tváre.

Akékoľvek zdanie hravosti sa z nej úplne vyparilo a nahradil ho ten najvážnejší výraz.

Všetci sme ho dôverne poznali. Výraz, ktorý sme si nasadzovali pri prípadoch takých hrozných, že sme pre ne v noci nedokázali zaspať, a keď sme konečne zaspali, prenikali nám až do snov. Boli to presne tie prípady, po ktorých sociálne pracovníčky s deťmi objímali vlastné ratolesti v náručí o čosi tuhšie.

„Takže ste to len tak vedeli?" Z jeho tónu sa dalo ľahko vyčítať, že si vôbec nie je istý, či mi má veriť.

Nenávidela som, keď sme nestáli na rovnakej strane barikády. Človek sa, skrátka, nemohol ocitnúť na opačnej strane zákona a necítiť sa pritom ako nejaký zločinec. Bolo to absolútne nemožné.

„Vedela som, že sa stalo niečo vážne, no nemala som ani najmenšie tušenie, o čo ide alebo kto všetko je do toho zapletený." Už tretíkrát som sklopila zrak k telefónu a v duchu ho prosila, aby konečne zavibroval. Nebola som predsa zatknutá. Mohla som odísť, kedykoľvek by sa mi zachcelo, ale neexistoval spôsob, ako to urobiť bez toho, aby to vyzeralo, že niečo tajím.

„Čo vám prebehlo hlavou, keď ste zistili, že ide o rodinu Bauerovcov?" S námahou som prehltla nával emócií, ktoré sa mi tlačili do hrdla. „Dúfala som, že im to konečne prinesie nejaké odpovede. Sú pre mňa ako vlastná rodina."

Pozrel sa na otvorený spis, ktorý mal rozložený pred sebou. „Tu sa píše, že ste boli pôvodnou sociálnou pracovníčkou pridelenou k tomuto prípadu?"

Prikývla som, no vzápätí som si uvedomila, že ma nahrávajú. „Áno."

„Aké to bolo?"

Ako by som len mohla opísať, aké boli posledné dva roky? Išlo o ten najkomplikovanejší prípad v mojej doterajšej kariére a skončil sa tým najhorším možným spôsobom. V toľkých okamihoch som o sebe pochybovala a kládla si otázku, či som pre všetkých zúčastnených urobila tie správne rozhodnutia. Čo ak som sa mýlila? Čo ak som za toto všetko čiastočne zodpovedná aj ja? Zhlboka som sa nadýchla a snažila sa utriediť si myšlienky.

„Pre Janie ste si nemohli priať lepší domov. V oddelení sociálnoprávnej ochrany detí pracujem už viac ako dvadsať rokov a existuje obrovské množstvo zlých pestúnskych rodín. Mnohí pestúni to robia vyslovene len pre peniaze, takže svoje rodiny riadia ako nejaké podniky, ale Bauerovci patrili k tým dobrým. Jediné, po čom túžili, bolo pomôcť." Oči sa mi zaliali slzami a nedokázala som ich zadržať, hoci som sa o to veľmi snažila. Rýchlo som si ich zotrela, zahanbená tým, že pred ním pôsobím takto slabo.

„Prepáčte. Celé sa to deje tak veľmi rýchlo."

„Rozumiem," odvetil, ale ja som vedela, že to tak nie je. Za všetky tie roky som ešte nikdy nevidela plakať policajta. Počkal

pár sekúnd a potom pokračoval. „Bolo by pre vás o niečo jednoduchšie, keby sme začali pekne od začiatku?“

Nezáležalo na tom, kde začneme. Na tomto prípade nebude ľahké absolútne nič.

PRVÁ KAPITOLA

HANNAH BAUEROVÁ

„Ja by som mu to rozhodne netolerovala. Ignorovala by som ho, kým by sa sám neospravedlnil," vyhlásila Aubrey tým spravodlivým, nekompromisným tónom, aký majú všetci slobodní ľudia, a ani pritom neodtrhla zrak od mobilu. Väčšinou som aj zabudla, že tam s nami vôbec je, pretože od chvíle, ako sme vošli do zamestnaneckej kuchynky, mala oči doslova prilepené na displeji a prsty jej po ňom lietali priam šialenou rýchlosťou.

So Stephanie sme naraz prevrátili oči. Posledných desať minút si totiž vylievala nahromadenú zlosť na manželovi. Prekážalo jej všetko od špinavých ponožiek rozhádzaných po celom dome a zabúdania na vynášanie smetí až po to, že po holení po sebe z umývadla nikdy neumyje tvrdé čierne chlpy. Keď mu to vyčítala, viedlo to k odvekej hádke o tom, že ona len neustále frfle a on v domácnosti vôbec nepriloží ruku k dielu. Každý, kto žije v manželstve viac ako desaťročie, túto situáciu dôverne pozná. Ich výmena názorov sa nakoniec skončila obrovskou roztržkou.

„Keď je naštvaný, dokáže byť neskutočne manipulatívny. Úplne ma dopletie, snaží sa to všetko obrátiť proti mne, a kým sa vôbec spamätám, som to ja, kto sa ospravedlňuje. Vždy mu na to skočím. Privádza ma to do šialenstva," pokračovala Stephanie a popritom do seba hádzala zohriate cestoviny.

„Vidíš, presne toto som ti hovorila včera večer – nevyhnutne potrebujeme babskú jazdu. Už sme neboli celú večnosť," povedala

som. Naposledy sme sa ubytovali na víkend vo Four Seasons a nerobili sme absolútne nič, len sme popíjali víno pri bazéne a užívali si dokonalé blaho vo wellness. Zbožňovala som ich papájový pleťový píling a už bol naozaj najvyšší čas zopakovať si to.

„Jednoznačne. Stačí povedať kedy," odvetila Stephanie.

Náš ďalší kolega Carl strčil hlavu do dverí. „Potrebujeme vás."

Okamžite sme vyrazili do akcie. V priebehu niekoľkých sekúnd sme po sebe upratali neporiadok a cestou k dverám sme si už na ruky vytláčali antibakteriálnu penu. Sesterská stanica len tak vrela ruchom a očakávaním, keďže všetci boli v najvyššej pohotovosti. Stephanie okamžite prepla do režimu vrchnej sestry a namierila si to priamo k doktorovi Hallovi. Tí dvaja riadili urgentný príjem ako jeden dobre namazaný stroj.

Naklonila som sa ku Carlovi. „Čo sa stalo?"

Mykol plecami. „Nie som si istý. Viem len toľko, že ide o nejaké stratené dieťa a je na tom naozaj zle. Sanitka ju sem vezie s policajnou eskortou."

Zovrelo mi žalúdok. Ošetrovať choré deti bola jedna vec, no ošetrovať tie zranené zas druhá a prítomnosť polície vždy znamenala vážne zranenia. Práve na túto časť svojej práce som si nedokázala nikdy zvyknúť. Prešla som pohľadom po tabuli, aby som zistila, koľko z mojich pridelených izieb zostalo voľných, a s úľavou som si vydýchla, keď som zistila, že všetky moje lôžka sú obsadené. Zablikalo tlačidlo na privolanie sestry pri lôžku číslo osem, a tak som sa vybrala zistiť, čo Eloise potrebuje. Patrila k našim stálym pacientom. Bola to vdova a na urgentný príjem chodila často, lebo sa jednoducho cítila osamelá. Nikdy jej nič vážne nebolo. Išlo o jednu z najzdravších 81-ročných žien, s akými som kedy pri práci prišla do styku, no aj tak k nám zavítala každých pár týždňov s hlbokým presvedčením, že umiera. Tentoraz sa sťažovala na pulzujúcu bolesť v nohe a na smrť sa desila toho, že má krvnú zrazeninu.

Usmiala sa na mňa z postele, až sa jej pod očami zbehli vrásky. Rukou mi naznačila, aby som podišla bližšie. Naklonila som sa k nej a venovala jej obvyklé objatie, na ktoré si už u mňa zvykla. Nos mi zaplnila dobre známa vôňa vanilkového pižma a detského

púdru. Pevne ma stisla, potom ma odtiahla na dĺžku paže, no stále ma držala za predlaktie. „Ahoj, zlatko. Nechcem ťa neustále otravovať, ale už nám prišli nejaké výsledky?“

Zavrtela som hlavou a naklonila sa nad posteľ, aby som jej upravila kvapkanie infúzie. „Stále čakáme, kým nám ich pošlú dole zo sona. Prepáčte. Asi to ešte pár minút potrvá, lebo dnes večer sme tu dosť zavalení prácou.“

Akoby na povel našu konverzáciu prerušil zvuk policajných vysielačiek. Eloise vykukla spoza závesu a snažila sa zazrieť policajtov. „Čo sa to tam vonku deje?“

Usmiala som sa. „Viete, že vám to nemôžem prezradiť.“

Naklonila sa dopredu, aby mala lepší výhľad. „Je tam veľmi veľa policajtov. Prečo ich je toľko? Som v nebezpečenstve?“

„Nič vám nehrozí. Nikdy by som nedovolila, aby sa vám stalo niečo zlé.“ Potľapkala som ju po chrbte ruky. Podľa jej mľandravej kože, ktorá na dotyk pripomínala cesto, som okamžite spoznala, že je opäť dehydrovaná. „A vy, pani dôležitá,“ hravo som jej pohrozila prstom, „musíte cez deň piť viac tekutín. Koľkokrát som vám to už hovorila?“

Sklonila hlavu, no nedokázala skryť úsmev, ktorý sa jej pohrával v kútikoch úst. Skontrolovala som jej životné funkcie a zaznačila ich do karty. „Budem sledovať vaše výsledky a dám vám vedieť, hneď ako sa niečo dozviem. Platí?“

„Platí.“ Prekrížila si ruky na hrudi a pohodlne sa usadila. Zavrela oči a niektoré vrásky na tvári sa jej uvoľnili. Raz mi prezradila, že sama nedokáže dobre zaspať a každú noc trávi dlhé hodiny v zovretí hrôzy z toho, že sa k nej do domu niekto vláme, kým bude spať. Vôbec ma neprekvapovalo, že do nemocnice chodila zásadne iba v noci. Keď prehovorila, ani len neotvorila oči. „A skúste zistiť, čo sa to deje s tými policajtmi.“

„Pokúsim sa,“ sľúbila som jej a vybrala sa skontrolovať ďalších pacientov, hoci som dobre vedela, že aj keby som niečo zistila, nemohla by som jej to povedať.

S pribúdajúcimi hodinami bola noc čoraz rušnejšia a ja som sa k stoličke dostala až po štvrtej ráno. Naliala som si šálku

kávy, prihlásila sa do počítača a dychtivo sa pustila do svojich záznamov, kým som mala aspoň chvíľku pokoja. Stephanie si pritiahla stoličku a zosunula sa na ňu hneď vedľa mňa.

„Počula si niečo o tom, čo sa stalo?" opýtala sa.

Na policajtov som medzitým úplne zabudla. Zavrtela som hlavou. „Nemala som čas sa ani nadýchnuť. Nakoniec sme robili lumbálnu punkciu pacientovi na šestke." Otvorila som si záznam prvého pacienta a prechádzala výsledky jeho krvnej skupiny, aby som našla údaj, ktorý som potrebovala do správy.

„O čo som prišla?"

„Policajti práve priviezli opustené batoľa. Tá malá je poriadne dobitá. Našli ju, ako sa bezcieľne túla po parkovisku. Na sebe mala iba plienku a okolo krku čosi, čo pripomínalo nejaký čudný obojok. Nie je to strašne smutné?" Hovorila rýchlo, pretože chcela ten príbeh zo seba dostať, skôr než ju odvolajú k ďalšej krízovej situácii. „Vôbec si k sebe policajtov nechcela pustiť. Až traja muži ju museli dlho presviedčať, kým ju vôbec dostali do auta. Je neuveriteľne špinavá, na dlaniach a celých ramenách má zaschnutú krv. Nemôžeme ju však umyť, kým nezaistia všetky dôkazy, ktoré by sa na nej mohli nachádzať. Policajti nemajú ani potuchy, o koho ide a odkiaľ vôbec pochádza."

V žalúdku sa mi usadil hnev nad tou nespravodlivosťou. Prečo vesmír vôbec dovolí, aby mali deti ľudia, ktorí im len ubližujú? Prečo ich radšej nedopraje niekomu, ako som ja, kto po nich tak zúfalo túži?

S manželom Christopherom sme sa o dieťa snažili celé roky, no prinášalo to len jedno sklamanie za druhým. Keď mi náš lekár diagnostikoval nehostinné prostredie maternice, vyhľadali sme aj iného odborníka, no ten sa zhodol s tým prvým – porodiť vlastné dieťa bolo pre mňa jednoducho nemožné. S ťažkosťami som potlačila tú obrovskú trpkosť. Niekedy som to znášala lepšie, inokedy horšie. A dnešok rozhodne nepatril k tým lepším dňom.

„Majú nejaké stopy, ktoré by viedli k jej rodičom?" opýtala som sa.

„Nie. Vôbec nič. Myslia si, že tam buď prišla sama pešo z toho karavanového parku na druhej strane ulice, alebo ju

tam jednoducho niekto vyhodil." S neskrývaným znechutením zvraštila tvár. „Je taká chudučká. Vyzerá to tak, akoby celé dni vôbec nič nejedla."

„Chúďatko malé. Dúfajme, že sa im podarí nájsť jej rodičov a napokon sa z toho vykľuje len nejaká bizarná nehoda alebo jedno veľké nedorozumenie."

Stephanie nadvihla obočie. „Nedorozumenie? Aké nedorozumenie môže viesť k tomu, že sa tvoje malé dieťa stratí kdesi na parkovisku oblečené iba v plienke? A tá krv. Na tú si zabudla?"

„Niekto tu predsa musí byť aspoň trochu optimistický."

Sama som si priala, aby som bola naozaj taká optimistická, ako som sa tvárila. Kedysi som presne taká bývala. No dnes to už neplatí.

Stephanie zrazu vybuchla do smiechu a pevne mi stisla ruku. „A presne toto na tebe priam zbožňujem," prehodila ešte predtým, ako sa rýchlo pobrala preč.

Keď som prišla domov, Christopher ma už čakal so šálkou kamilkového čaju. V jednej ruke držal svoju rannú kávu a v druhej môj obľúbený hrnček – ten, na ktorom svietil nápis *Pug Life*, hoci som psa v skutočnosti nikdy nemala. Posledné dva roky som ťahala striedavé nočné zmeny a on pracoval výlučne cez deň, pokiaľ, pravdaže, nemal nejaký urgentný prípad. Mali sme teda úplne opačný režim, no dokonale nám to fungovalo. Dostali sme aspoň priestor jeden druhému chýbať a to vo vzťahu občas jednoducho potrebujete, aj keď sa milujete tak veľmi ako my dvaja.

Zobrala som mu hrnček z rúk, vyzula si topánky a išla za ním do obývačky. Zvalila som sa na pohovku vedľa neho, zaborila sa do nej a husie páperie mäkko oboplo moje telo. Práve o tento kus nábytku sme sa hádali suverénne najviac, keď sme si dom krátko po jeho kúpe zariaďovali. Obývačka bola totiž jednou z prvých miestností, ktoré ste po príchode dnu zbadali, a Christopher bol presvedčený, že by sme tu mali mať trochu reprezentatívnejšiu

sedačku, aby priestor pôsobil pekne a nedotknute. Náš dom bol však príliš malý na to, aby sme mali aj ďalší spoločenský priestor. Vedela som, že tu budeme tráviť všetok svoj čas, a tak som trvala na tom, aby bola predovšetkým pohodlná. Nakoniec som tento boj vyhrala a on mi už viackrát priznal, že ho to teší, lebo si nedokáže predstaviť, že by sa vracal z práce a doma by ho čakal tvrdý gauč.

Christopher si sadol na druhý koniec a ja som si vyložila nohy na jeho lono. Stiahol mi ponožky a pustil sa do masírovania mojich chodidiel. Keď som svojej sestre prvýkrát spomínala, ako mi po práci zvykne masírovať nohy, bola si istá, že to robí len preto, lebo sme čerství novomanželia. On s tým však neprestal ani po všetkých tých rokoch. Ak bol po mojej zmene doma, pomasíroval mi nohy. Bodka. A vôbec nezáležalo na tom, či on sám predtým dvanásť hodín operoval na sále.

„Tak čo?" Nadvihol obočie v nemej otázke.

Človek nemôže pracovať v zdravotníctve a nenechať sa tým ovplyvniť. Za tie roky sme sa jeden druhému navzájom stali terapeutmi. Chápali sme, aké to je niesť zodpovednosť za cudzie životy, a to takým spôsobom, akým to nedokázal pochopiť nikto mimo nášho fachu.

„Eloise k nám dnes v noci prišla znova."

„Čo to bolo tentoraz?"

„Krvná zrazenina."

„A?"

„Negatívne."

Usmial sa. Tmavé vlasy mal začesané dozadu a zopár prameňov si uhladil tak, aby mu prekrývali rednúce miesto na temene. Úbytok vlasov ho trápil, no mne na tom nezáležalo. Zbožňovala som tento vyzretejší vzhľad a podľa mňa s pribúdajúcim vekom iba dozrieval do krásy. Muži to v tomto smere mali jednoduchšie a mali, skrátka, šťastie. Ešte aj tie jeho vrásky boli roztomilé.

„Aký máš dnes program?" opýtala som sa.

„Dve operácie, tri konzultácie."

Christopher pôsobil ako ortopéd v nemocnici Northfield Memorial, teda v rovnakej inštitúcii, v ktorej som pracovala aj

ja. Northfield predstavoval najväčšiu regionálnu nemocnicu v Ohiu. Zoznámili sme sa tam v jedálni ešte v časoch, keď bol študentom prvého ročníka medicíny a celé dni pracoval a po nociach sa učil. Bol taký sústredený a cieľavedomý, že si ma vtedy takmer ani nevšimol, avšak jeho pracovná morálka priniesla svoje ovocie. Zabezpečila mu miesto v atestačnej príprave a následne aj vytúženú špecializáciu.

„Čaká ťa niečo zaujímavé?" opýtala som sa.

Zavrtel hlavou. „Jaj, kým nezabudnem, určite si prečítaj ten mail od Bianelly. Chce, aby sme sa na budúci víkend zúčastnili na seminári, ktorý sa týka medzinárodných adopcií. Údajne tam má byť panelová diskusia rodičov, ktorí budú hovoriť o určitých skrytých úskaliach spojených s medzinárodným osvojením dieťaťa," dodal.

Bianella pôsobila ako naša špecialistka na adopcie. Nadviazali sme s ňou kontakt po tom, ako si nás náš lekár z centra asistovanej reprodukcie posadil a posledný raz nám jasne vysvetlil tie bezútešné štatistiky. Christopher a ja sme vždy túžili po deťoch, a preto pre nás adopcia predstavovala tú najlogickejšiu voľbu. Okamžite sme sa ponorili do skúmania rôznych zariadení, pretože sme už nechceli stratiť ani o sekundu viac času, než sme už aj tak premárnili. V tom čase som mala takmer štyridsať rokov a ani jeden z nás netúžil byť starým rodičom. Kedysi som si nahovárala, že adoptovať si dieťa bude rovnako jednoduché, ako som si na samom začiatku myslela, že bude ľahké otehotnieť. Mali sme za sebou už jednu nevydarenú adopciu a ten pocit bol úplne rovnako zdrvujúci ako akýkoľvek potrat.

„Stále váham, či by sme mali ísť cestou medzinárodnej adopcie," povedala som.

„Ja viem. Ani ja o tom nie som presvedčený. Len si to prečítaj a daj mi vedieť, aký máš na to názor."

Christopher mi zložil nohy z lona. „Už by som mal vyraziť."

Zamieril do kuchyne, aby vložil hrnček do umývačky riadu, a ja som práve kráčala k chodbe vedúcej do spálne, keď som si na niečo zrazu spomenula.

„Hej, Christopher!“ zavolala som za ním.

„Čo je?“

„Zabudla som ti povedať ešte jednu vec, čo sa stala dnes v noci.“ Odmlčala som sa, aby som sa uistila, že ma opäť vníma. „Polícia k nám priviezla opustené batoľa.“

DRUHÁ KAPITOLA

CHRISTOPHER BAUER

Práve som sa vrátil do pracovne po vyčerpávajúcej šesťhodinovej rekonštrukčnej operácii ruky, ktorá sa ukázala ako oveľa komplikovanejšia, než sme pôvodne predpokladali. Pripravoval som si šálku kávy, keď dnu vošiel Dan, primár chirurgie, a vyzeral veľmi rozrušene.

„Môžem s tebou hovoriť?" spýtal sa a zatvoril za sebou dvere.

„Nechceš si sadnúť?" Ukázal som na stoličku pred svojím stolom. Málokedy sme mávali stretnutia za zatvorenými dverami, takže to muselo byť naozaj vážne.

Zavrtel hlavou a prešiel si rukami cez tmavé vlasy. Čelo mal zbrázdené od obrovského stresu. „Čo to, dočerta, s tými ľuďmi je? Naozaj, ako môžu byť také beštie?" Počas toho, ako hovoril, sa prechádzal po mojej pracovni.

Pracovali sme spolu už celé roky, ale ešte nikdy som ho nevidel takého vyvedeného z miery. „Si si istý, že si nechceš sadnúť?"

„Nie, nie, som v pohode. Zo všetkého najviac by som si teraz dal pohárik." Horko sa zasmial. „Včera v noci priviezli na urgentný príjem batoľa, malé dievčatko, a jej prípad je jednoducho odporný. Nikdy v živote som nevidel nič podobné. Nikdy." Zápasil s emóciami, pravdepodobne myslel na svoje tri vlastné dcéry, ktorých fotografie lemovali stôl v jeho pracovni. „Nedokážem si predstaviť, že by niekto mohol niečo také urobiť dieťaťu. Jednoducho nedokážem."

„O čom sa to tu vlastne bavíme?“ spýtal som sa, keďže vo mne zvíťazila zvedavosť.

„Možno by si si mal radšej sadnúť ty,“ odvetil, no žartoval len spolovice. „Priviezla ju polícia a sociálka. Vraj ju našli na parkovisku na západnej strane dole pri Park's Station. Vieš, o čom hovorím?“

Prikývol som. Každý poznal Park's Station a obytné prívesy, ktoré lemovali ulice za ňou. Práve tam bujnela a prekvitala miestna pervitínová scéna. Do tej časti mesta sa chodilo len z jedného dôvodu.

„Celé telo má posiate starými jazvami a podliatinami. Museli ju týrať už dlho.“ Snažil sa získať stratenú rovnováhu. „Je ťažko podvyživená a dehydrovaná, vyzerá presne ako tie hladujúce siroty, čo vídaš v televízii. Vieš, ktoré myslím?“ Nečakal na moju odpoveď a pokračoval. „Na nohách má zvláštne vyrážky, akoby išlo o nejakú septickú infekciu. Röntgenové snímky odhalili mnohopočetné zlomeniny po celom tele. Niektoré sú staré. Ďalšie relatívne nové. Zrejme nikdy v živote nebola u lekára, takže ktovie, čo zistíme, keď ju začneme poriadne vyšetrovať.“ Odkašľal si. Znova si odkašľal a plynule prepol do rýdzo manažérskeho režimu. „Na tento prípad nasadíme obrovský tím a potrebujeme v ňom všetkých svojich najlepších ľudí. Preto chcem, aby si si ju vzal na starosti ty. Stretneme sa hneď zajtra ráno, takže si musíš zrušiť dopoludňajší program.“

„Jasné, v poriadku. Poviem Alexis, nech to preorganizuje.“ Vytiahol som telefón, rýchlo vyťukal mail recepčnej a strčil si ho späť do vrecka.

„Poďme.“ Dan zamieril k dverám a ja som išiel za ním. Hovoril za chôdze. „Hneď ako sa to prevalí, vypukne tu čistý mediálny cirkus. Zatiaľ neuniklo vôbec nič. Snažíme sa chrániť jej súkromie, ako sa len dá, no úprimne povedané, je len otázkou času, kedy to vyňuchajú. Rozumieš, kde sú v tomto prípade hranice, však?“

„Samozrejme.“ Prikývol som, hoci s ostro sledovanými prípadmi som dovtedy nemal absolútne žiadne skúsenosti. V meste našej veľkosti sa takáto publicita vyskytovala len zriedka a väčšina detí, s ktorými som prichádzal do styku, si vyžadovala pomoc